

339.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 maja 1936 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy
o państwowym podatku przemysłowym.

Na podstawie art. 7 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716), z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, wprowadzonych:

1) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976);

2) dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15);

3) rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 listopada 1934 r. w sprawie zmiany organizacji Izby Skarbowej I we Lwowie oraz Izby Skarbowej II we Lwowie (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 931).

Podany w załączniku tekst nie obejmuje art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), jako niewiązanego przez ten dekret do tekstu ustawy, a który między innymi stanowi, że:

1) stawki podatku przemysłowego od obrotu, określone w art. 7 ustawy, stanowiącej załącznik do obwieszczenia niniejszego, stosuje się do obrotów, osiągniętych począwszy od dnia 1 stycznia 1936 r.,

2) zaliczki kwartalne na rok podatkowy 1936 dla płatników, nieprowadzących prawidłowych ksiąg handlowych, oblicza się na podstawie obrotu, ustalonego przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu za rok podatkowy 1935, przy zastosowaniu stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy, stanowiącej załącznik do obwieszczenia niniejszego,

3) istniejące w dniu wejścia w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15) zaległości w podatku przemysłowym od obrotu za poszczególne lata oraz zaległości w poszczególnych zaliczkach na tenże podatek — wraz z dodatkami, pobieranymi na mocy art. 42 p. a) ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716), ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 612) i wydanych na jego podstawie rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 27 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 788) i z dnia 28 września 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 452), — łączą się na kontach poszczególnych płatników w jedną ogólną

sumę; to samo stosuje się do powstających po dniu wejścia w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), t. j. po dniu 15 stycznia 1936 r. należności: z tytułu podatku przemysłowego od obrotu za lata podatkowe do roku podatkowego 1935 włącznie oraz z tytułu zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za wymienione lata podatkowe,

4) udział związków samorządowych w podatku przemysłowym od obrotu, ustalony w art. 42 ustawy, stanowiącej załącznik do obwieszczenia niniejszego, stosuje się do wszelkich wpływów z tego podatku, osiągniętych po dniu wejścia w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), t. j. po dniu 15 stycznia 1936 r., a obliczonych w myśl pkt. 3) ustępu niniejszego,

5) dodatki do podatku przemysłowego, wymienione w pkt. 3) ustępu niniejszego, będą po raz ostatni pobrane — jednak przy zastosowaniu przepisów tego punktu — do należności: z tytułu podatku przemysłowego od obrotu za rok podatkowy 1935 oraz z tytułu zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za tenże rok podatkowy.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. (poz. 339).

U S T A W A

z dnia 15 lipca 1925 r.

o państwowym podatku przemysłowym.

Rozdział I.

PRZEPISY OGÓLNE.

Przedmiot podatku.

Art. 1.

Państwowemu podatkowi przemysłowemu podlegają:

- handlowe, przemysłowe i inne, na zysk obliczone, przedsiębiorstwa;
- zajęcia przemysłowe, wymienione w taryfie, załączonej do art. 23, i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, wyszczególnione w art. 9.

Wyjątki.

Art. 2.

Państwowemu podatkowi przemysłowemu nie podlegają:

- gospodarstwa rolne i leśne oraz związane z nimi: hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodnictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne;
- opłacają jednak podatek:
- gorzelnie, browary, krochmalnie, cukrownie, destylarnie drzewa i inne tym podobne zakłady przemysłowe, przerabiające chociaż

by tylko produkty miejscowego gospodarstwa,

- b) przemysłowe mleczarstwo, ogrodnictwo, sadownictwo i rybołówstwo, prowadzone zawodowo, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa,
- c) wyręby leśne, dokonywane przez właścicieli obszarów leśnych nawet na ich własny rachunek,—w tych wypadkach, gdy właścicielami takich obszarów są spółki o charakterze przemysłowym lub handlowym lub osoby, które kodeks handlowy za handlujące uznaje;

2) sprzedaż i dostawa wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego oraz własnego gospodarstwa leśnego, dokonywana bez utrzymywania w tym celu osobnych zakładów handlowych i oddzielnych składów poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów;

3) eksploatawanie w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów: pokładów torfu, piasku, wapna, kamieni, kredy, fosforytów i t. p. wyłącznie na potrzeby własnego gospodarstwa, oraz połączone z eksploatacją cegielnie, piece wapienne i tym podobne zakłady, znajdujące się w obrębie wyżej oznaczonych gruntów, a zaspakajające również tylko potrzeby własnego gospodarstwa;

4) młyny i tartaki, znajdujące się w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów, a zaspakajające wyłącznie potrzeby gospodarcze właścicieli, względnie dzierżawców tych gruntów.

Zwolnienia.

Art. 3.

(1) Od państwowego podatku przemysłowego są zwolnione:

1) wszelkie przedsiębiorstwa, prowadzone przez Państwo na podstawie praw zwierzchniczych, prawa monopolu lub wyłącznie na potrzeby administracji państwowej;

2) państwowe koleje żelazne oraz koleje prywatne, będące w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, łącznie ze wszystkimi urządzeniami, służącymi do zaspakajania własnych potrzeb kolei;

3) przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, prowadzone przez związki samorządowe we własnym zarządzie i na własny rachunek, oraz utrzymywane przez te związki lombardy i kasy pożyczkowe i oszczędności, których działalność ogranicza się do przyjmowania wkładów i udzielania pożyczek oraz do sprzedaży państwowych papierów wartościowych i pupilarnych papierów banków państwowych;

4) kasy pomocy (emerytalne, oszczędnościowo-pożyczkowe, pogrzebowe i t. p.) pracowników instytucji państwowych, samorządowych i społecznych, pracowników handlowych, przemysłowych i rolnych, tudzież inteligencji zawodowej;

5) związki pracownicze, mające na celu dostarczanie odpowiedzialnych pracowników;

6) zakłady naukowe — tak publiczne, jak i prywatne;

7) zakładane lub utrzymywane przy pomocy Państwa, związków samorządowych lub instytucji społecznych, oświatowych i dobroczynnych, zakłady wychowawcze i poprawcze, przytułki i schroniska noclegowe, biblioteki, czytelnie, muzea, galerje i wystawy, warsztaty szkolne, wzorowe ogrody i sady, mające na celu podniesienie ogrodnictwa i sadownictwa oraz utrzymywane przez stowarzyszenia sportowe i przeznaczone wyłącznie dla członków stowarzyszenia sale gimnastyczne lub szermiercze, boiska, cyklodromy i ślizgawki;

8) nieobliczone na zysk, stałe i ruchome, przedsiębiorstwa kinematograficzne, prowadzone we własnym zarządzie i na własny rachunek przez instytucje państwowe, samorządowe i społeczne w celach oświatowo-kulturalnych;

9) teatry państwowe i samorządowe, o ile nie są oddane w dzierżawę;

10) urządzane w celach filantropijnych i oświatowo-kulturalnych widowiska, zabawy, kiermasze i t. p.;

11) przemysł ludowy i rzemiosła, wykonywane ubocznie przez drobnych gospodarzy rolnych lub bezrolnych bez obcych sił pomocniczych;

12) odnajmowanie pokoi umeblowanych i utrzymywanie stołowni, lecz bez sprzedaży napojów wysokokowych, jeżeli ilość odnajmowanych pokoi nie przekracza dwóch, a ilość stołowników dziecięciu;

13) operacje kredytu długoterminowego;

14) transakcje kupna-sprzedaży wszelkiego rodzaju zbóż i innych ziemiopłodów, dokonywane na giełdach krajowych, a udowodnione prawidłowością księgami handlowymi i kartami umów giełdowych, spisaniem przez przysięgłych maklerów giełdowych;

15) obroty z eksportu węgla i wszelkiego rodzaju półfabrykatów i gotowych wyrobów, dokonanego bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem wspólnych biur sprzedaży, oraz transakcje z firmami zagranicznymi, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, pod warunkiem udowodnienia tych obrotów prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi; niniejsze zwolnienie dotyczy jedynie podatku przemysłowego od obrotu; w wypadkach wątpliwych władze skarbowe ustalają, czy dany artykuł należy zaliczyć do surowców lub półfabrykatów, albo gotowych wyrobów na zasadzie uprzedniej opinii właściwych izb przemysłowo-handlowych;

16) przewóz podróży przez przedsiębiorstwa żegluga morskiej.

(2) Urząd skarbowy może wyjątkowo zwolnić od podatku przemysłowego od obrotu ubogich płatników, których podatek nie przenosi kwoty rocznej 100 zł.

Podstawa opodatkowania.

Art. 4.

(1) Za podstawę do obliczania podatku przemysłowego dla wszystkich przedsiębiorstw i zajęć, z wyjątkiem wymienionych w art. 8, służy obrót, osiągnięty przez przedsiębiorstwo, względnie zajęcie (art. 1), w każdym roku podatkowym.

(2) Rokiem podatkowym jest bieżący rok kalendarzowy.

Art. 5.

(1) Za obrót, podlegający opodatkowaniu, uważa się:

1) w przedsiębiorstwach handlu towarowego, względnie skupu zawodowego w celu odprzedaży wewnątrz Państwa, — sumę przychodu brutto za towary, sprzedane za gotówkę, wymienione lub sprzedane na kredyt, łącznie z przychodem brutto, uzyskanym z handlu na jarmarkach, względnie targach, oraz z wykonania dostaw, w przedsiębiorstwach zaś skupu zawodowego, prowadzonego celem wywozu zagranicę, — wartość wywiezionych towarów;

2) w instytucjach kredytu krótkoterminowego, jako też w domach bankowych i kantorach wymiany — sumę pobranych i należnych procentów, prowizji, komisowego, tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia, oraz zysk brutto z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi;

3) w instytucjach ubezpieczeniowych:

A) w instytucjach, nie opartych na wzajemności:

- a) całkowitą sumę pobranych składek od ubezpieczeń rzeczowych;
- b) 1/10 część pobranych składek od ubezpieczeń na życie i od wypadków;
- c) od ubezpieczeń pośrednich (reasekuracji) w działach rzeczowych 1/4 część pobranych składek, a w działach ubezpieczeń na życie i od wypadków—1/40 część pobranych składek;

B) w instytucjach, opartych na wzajemności, a ograniczających swoją działalność w ubezpieczeniach bezpośrednich tylko do swoich członków, — połowę składek, wymienionych pod lit. A), a), b) i c); nie wlicza się do obrotu składek na rzecz straży ogniowych;

4) dla robót i dostaw, wykonywanych jako samoistne przedsiębiorstwa, — sumę przychodu brutto za roboty, względnie dostawy;

5) w przedsiębiorstwach komisowych, pośrednictwa handlowego, w przedsiębiorstwach ekspedycyjnych oraz w przedsiębiorstwach przewozowych i komunikacyjnych — sumę prowizji, komisowego oraz wszelkich innych wynagrodzeń za wykonane świadczenia i usługi.

Za komisowe w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się działające we własnym imieniu i na rachunek osób trzecich przedsiębiorstwa sprzedaży, które prowadzą prawidłowe księgi handlowe i udowodnią stosunek komisowi oraz wysokość wynagrodzenia komisowego umową lub korespondencją; w przeciwnym razie winny być traktowane jako działające na rachunek własny.

W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych, wypadkach służy Ministrowi Skarbu prawo zwalniania komisantów od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, o ile stosunek komisowy i obrót wynika z prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych komitenta.

Stosunek komisowi nie zachodzi, jeżeli sprzedawca, działając na rachunek osób trzecich, otrzymuje dla siebie, niezależnie od umówionego wynagrodzenia komisowego lub zamiast wynagrodzenia, różnicę lub większą część różnicy między ceną, istotnie osiągniętą przy sprzedaży, a ceną, ustaloną w umowie na rzecz komitenta.

Przedsiębiorstwa komisowe, działające na rachunek osób, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy, opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego—w zależności od charakteru sprzedaży.

Przepis ustępu poprzedniego nie ma zastosowania do komisowej sprzedaży zboża, dokonywanej na rachunek producentów rolnych.

Za pośrednictwo handlowe w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się działanie przedsiębiorstw i zajęć przemysłowych w imieniu i na rachunek osób trzecich.

Przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, posiadające towary osób trzecich w konsygnacji i działające w imieniu i na rachunek osób trzecich, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy od sprzedaży powyższych towarów, — opłacają podatek od pełnego obrotu, w zależności od charakteru sprzedaży.

Inkasowanie należności za towar przez przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, nie stanowi przeszkody do ustalania podatku od obrotu w myśl art. 5 p. 5 ustawy.

Określenie wysokości prowizji w formie skali ruchomej, prowadzenie handlu jednocześnie na rachunek własny i cudzy—nie stanowią przeszkody do ustalania podatku od obrotu w myśl art. 5 p. 5 ustawy.

Przepisy ust. piątego i ósmego niniejszego punktu nie dotyczą przedsiębiorstw komisowych i zajęć pośrednictwa handlowego, o ile przedmiotem ich obrotu są surowce lub półfabrykaty, niezbędne dla rozwoju rolnictwa lub przemysłu krajowego. Wykaz takich towarów ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych;

6) we wszystkich innych przedsiębiorstwach handlowych — sumę przychodu brutto;

7) w przedsiębiorstwach przemysłowych, wydobywających lub przetwarzających surowce, albo produkujących wyroby z wydobytych lub zakupionych na własny rachunek materiałów — sumę przychodu brutto za surowce, półfabrykaty i gotowe wyroby, tak sprzedane za gotówkę, jak i wymienione lub sprzedane na kredyt, oraz użyte do wykonania umów o roboty i dostawy, łącznie z przychodem brutto, uzyskanym ze sprzedaży na jarmarkach, względnie targach;

8) w przedsiębiorstwach przemysłowych, wytwarzających wyroby z cudzych materiałów, — za robek brutto, t. j. całkowitą sumę wynagrodzenia, pobranego za przerób;

9) we wszystkich innych przedsiębiorstwach przemysłowych, nie wymienionych powyżej, — sumę przychodu brutto;

10) dla zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych — zarobek brutto.

(2) Obrotów wewnętrznych przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, t. j. wydania jakiegokolwiek artykułu z jednego oddziału, czy też z jednego zakładu, względnie przedsiębiorstwa, do drugiego, należącego do tego samego przedsiębiorcy, — nie uważa się za obrót.

(3) Nie dolicza się do obrotu przedsiębiorstw przemysłowych wszelkich podatków konsumcyjnych, pobieranych od towarów, produkowanych przez te przedsiębiorstwa. Również nie dolicza się do obrotu podatku od widowisk i podatku hotelowego (ust. 4 lit. b art. 7 i art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884), opłat od kart do gry (art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 171) oraz wszelkich innych podatków, które mogą obciążyć obrót.

(4) Wylączy się z podstaw opodatkowania — po udowodnieniu prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi — koszty przewozu i ubezpieczenia towaru, wyłożone za nabywcę, zwroty towarów, bonifikacje i skonta oraz odsetki prolongacyjne przy transakcjach kredytowych.

Forma i wysokość podatku.

Art. 6.

Podatek przemysłowy pobiera się od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć, z wyjątkiem wymienionych w art. 8 i 9:

- a) w formie świadectw przemysłowych,
- b) w postaci podatku od obrotu.

Art. 7.

(1) Stawka podatku od obrotu wynosi:

1) 1,2% od obrotów:

a) wymienionych w art. 5 p. 1) i 4) a osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe: przedsiębiorstwa handlowe, przedsiębiorstwa skupu zawodowego oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;

b) osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe przedsiębiorstwa wydawnictwa książek, drukowanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej;

2) 1,5% od obrotów, wymienionych w art. 5 p. 7) i 8) a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii VI, VII i VIII świadectw przemysłowych;

3) 1,7% od obrotów:

a) wymienionych w art. 5 p. 1) i 4) a osiągniętych przez nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych: przedsiębiorstwa handlowe, przedsiębiorstwa skupu zawodowego oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;

b) wymienionych w art. 5 p. 2) a osiągniętych przez przedsiębiorstwa, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem zysków brutto z operacji obcemi walutami, dewiza-

mi, czekami zagranicznymi tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi;

4) 1,9% od obrotów, wymienionych w art. 5 p. 4) i 7) a osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe: przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania robót;

5) 2,5% od obrotów przedsiębiorstw ekspedycyjnych, przewozowych i komunikacyjnych;

6) 6% od obrotów przedsiębiorstw komisowych i pośrednictwa handlowego oraz pośredników handlowych (kat. IIb zajęć przemysłowych — cz. III lit. D taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23);

7) 3% od pozostałych obrotów, podlegających opodatkowaniu.

(2) Stawki, przewidziane w p. 1) lit. a) i w p. 3) lit. a), stosuje się wyłącznie do obrotów przedsiębiorstw handlowych, uzyskanych ze sprzedaży towarów bez przerobu. Obroty przedsiębiorstw handlowych, uzyskane ze sprzedaży towarów po ich przerobieniu, odpłacają podatek według stawki 1,9%. Nie uważa się jednak za przerób nabytego towaru czynności przygotowawczych, dokonywanych — zgodnie z istniejącymi zwyczajami — przed skutecznieniem sprzedaży w przedsiębiorstwach handlowych lub na ich zlecenie w obcych przedsiębiorstwach przemysłowych. W razie wątpliwości, czy dana czynność odpowiada czynności przygotowawczej, dokonywanej zgodnie z istniejącymi zwyczajami handlowymi, — zasięga władza podatkowa opinii właściwej izby przemysłowo-handlowej.

(3) Do obrotów, osiągniętych ze sprzedaży, dokonanych bezpośrednio z samego zakładu przemysłowego, czy też z zakładów handlowych, należących do właściciela przedsiębiorstwa przemysłowego, — nie mogą być stosowane stawki podatkowe, przewidziane dla przedsiębiorstw handlowych, jeżeli obroty te dotyczą towarów, wyprodukowanych przez to samo przedsiębiorstwo przemysłowe.

(4) Począwszy od roku podatkowego 1939 stawki, ustalone w artykule niniejszym, obniża się o 0,1.

Art. 8.

Państwowy podatek przemysłowy tylko w formie, określonej w art. 6 lit. a), odpłacają:

1) przedsiębiorstwa handlu wędrownego (art. 19);

2) przedsiębiorstwa handlu jarmarcznego (art. 20);

3) pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie), inspektorzy i agenci towarzystw ubezpieczeniowych, przedsiębiorstw komunikacyjnych, przewozowych, kredytowych, z wyjątkiem pomocników, podróżujących w imieniu lub na rachunek firm, nie odpłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy;

4) przedsiębiorstwa, prowadzące wydawnictwa dzienników i innych pism periodycznych;

5) pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołówstwo, o ile są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny; dla zaliczenia do

pracowni i zajęcia rzemieślniczego, względnie rękodzielniczego, nieodzwonne jest posiadanie karty rzemieślniczej; przepis niniejszy nie ma zastosowania do mydlarstwa, rzeźnictwa oraz wyrębu mięsa.

Art. 9.

Podatek przemysłowy tylko w formie podatku od obrotu (art. 6 lit. b) opłacają samodzielne wolne zajęcia zawodowe: lekarzy, dentystów, weterynarzy, felczerów, adwokatów, notariuszy, obrońców sądowych, architektów, inżynierów, innych techników i inne samodzielne wolne zajęcia zawodowe, które ustala w drodze rozporządzeń Minister Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem.

Rozdział II.

ŚWIADECTWA PRZEMYSŁOWE.

Rejestracja przedsiębiorstw.

Art. 10.

Świadectwa przemysłowe (art. 6 lit. a) winny być wykupione:

1) przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe dla każdego, przez nie prowadzonego, oddzielnego zakładu handlowego, względnie przemysłowego;

2) przez każde przedsiębiorstwo, na zysk obliczone, a wykonywane bez utrzymywania oddzielnego zakładu;

3) dla każdego zajęcia przemysłowego, wymienionego w taryfie, dołączonej do art. 23.

Określenie oddzielnych zakładów i przedsiębiorstw.

Art. 11.

Za oddzielny zakład handlowy uważa się osobne, stałe lub ruchome, zamknięte lub otwarte, pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia, względnie kilka pomieszczeń, posiadających bezpośrednio ze sobą połączenie, — w których prowadzi się handel towarowy, lub w których dokonywa się innych operacji handlowych, stanowiących według taryfy, załączonej do art. 23, odrębne przedsiębiorstwo.

Art. 12.

(1) Za oddzielny zakład przemysłowy (wytwórnię, pracownię, warsztat, zakład rzemieślniczy) uważa się jedno, względnie kilka, zamkniętych lub otwartych, pomieszczeń, bądź położonych w obrębie jednego obejścia, bądź stanowiących jeden jednolity zespół gospodarczy i służących do jednego rodzaju produkcji lub nawet do kilku rodzajów, jeśli stanowią one kolejne stopnie obróbki, względnie przeróbki, tych samych materiałów albo wytworów lub znajdują się w związku, uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

(2) W wypadkach wątpliwych izba skarbowa w porozumieniu z wojewódzką władzą przemysłową, a jeżeli chodzi o zakłady, podległe władzom górni-

czym — izba skarbowa w porozumieniu z wyższym urzędem górniczym rozstrzyga, czy istnieje jeden jednolity zespół gospodarczy i czy kolejne stopnie obróbki, względnie przeróbki, pozostają w związku, uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

Art. 13.

(1) Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się zespół szybów, sztolni, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego terenu kopalnianego i służących do wydobywania tego samego produktu.

(2) Wydobywanie ubocznych produktów kopalnianych przy prowadzeniu głównej eksploatacji górniczej nie uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo.

Art. 14 *).

(1) Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego prowadzi także zakład handlowy celem sprzedaży w nim wyrobów własnej produkcji, to tego rodzaju zakłady handlowe uważa się za oddzielne w myśl art. 11.

(2) Postanowienie ustępu pierwszego niniejszego artykułu nie dotyczy zakładów hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji, o ile te zakłady są utrzymywane przez przedsiębiorstwo przy samym zakładzie przemysłowym lub poza nim, lecz w obrębie miejscowości, będącej jego siedzibą, lub w miejscowości, będącej poza jego siedzibą, o ile jest to jedyny hurtowy zakład sprzedaży poza siedzibą zakładu przemysłowego.

(3) Detaliczna i drobna sprzedaż produktów własnego wyrobu, dokonywana w tym samym lokalu, gdzie się mieści zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa.

Art. 14 **).

(1) Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego prowadzi także zakład handlowy celem sprzedaży w nim wyrobów własnej produkcji, to tego rodzaju zakłady handlowe uważa się za oddzielne w myśl art. 11.

(2) Sprzedaż produktów własnego wyrobu, dokonywana w tym samym lokalu, gdzie mieści się zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa.

Art. 15.

Za oddzielne przedsiębiorstwo uważa się każdy wyręb lasu wraz z pierwiastkową obróbką drzewa, dokonywany w obrębie jednej lub kilku graniczących ze sobą parcel leśnych.

Art. 16.

Za oddzielny zakład w przedsiębiorstwach żelugi uważa się każdy statek.

*) W brzmieniu, obowiązującym do dnia 31 grudnia 1936 r. włącznie.

**) W brzmieniu, obowiązującym od dnia 1 stycznia 1937 r.

Art. 17.

Za oddzielne przedsiębiorstwo kolei żelaznych uważa się cały zespół urządzeń na liniach kolejowych, objętych jedną koncesją.

Art. 18.

(1) Oddzielne przedsiębiorstwo stanowi wykonywanie każdej poszczególnej umowy o dokonanie robót lub dostaw, jako też każdej poszczególnej umowy o dzierżawę od Państwa lub od związku samorządowego prawa poboru specjalnych opłat (targowej, mostowej, rogałkowej i t. p.).

(2) Nie uważa się jednak za oddzielne przedsiębiorstwo wykonywania umów:

- a) przez przedsiębiorstwa przemysłowe—o dostawy wyrobów ich własnej fabrykacji;
- b) przez przedsiębiorstwa przewozowe i komunikacyjne — o przewóz ładunków;
- c) przez przedsiębiorstwa handlu towarowego — o dostawy towarów, stanowiących przedmiot ich własnego handlu, o ile cena świadectwa, nabytego na prowadzenie handlu towarowego, odpowiada cenie świadectwa, które należałoby wykupić na samoistną dostawę;
- d) przez przedsiębiorstwa budowlane i biura techniczne — o prowadzenie robót, wchodzących w zakres ich działalności;
- e) przez wszelkie czynności zarobkowe, dokonywane przez wolne zawody poza siedzibą swego biura.

Art. 19.

W handlu wędrownym (domokrażnym) za przedsiębiorstwo uważa się:

- a) dla handlu obnośnego — sprzedaż towarów ze skrzyni, kufra, walizy, kosza i t. p. opakowania, przenczonego z miejsca na miejsce przez kupca;
- b) dla handlu rozwoźnego — sprzedaż towarów z wozu, łodzi i t. p. pomieszczenia, przewożonego z miejsca na miejsce przy pomocy siły zwierzęcej.

Art. 20.

W handlu jarmarcznym za przedsiębiorstwo, wymagające wykupienia osobnego świadectwa przemysłowego, uważa się sprzedaż na jarmarkach, trwających dłużej niż trzy dni, towarów należących do przedsiębiorstwa, które nie przedstawi dowodu wykupienia świadectwa przemysłowego z tytułu posiadania zakładów, określonych w art. 11, 12, 13 i 15.

Art. 21.

Co do innych rodzajów przedsiębiorstw, nieprzewidzianych w art. 11 do 20, izbie skarbowej przysługuje prawo rozstrzygania, czy te przedsiębiorstwa, względnie ich zakłady, mają być uważane za oddzielne.

Art. 22.

(1) Należące do przedsiębiorstwa oddzielne składy nie podlegają obowiązkowi wykupienia świadectw przemysłowych; na takie składy winny jednak być uzyskane osobne karty rejestracyjne (art. 23).

(2) Za oddzielny skład uważa się jedno lub kilka bezpośrednio ze sobą połączonych pomieszczeń poza obrębem zakładu handlowego lub przemysłowego (art. 11—14), należących do jednego przedsiębiorstwa, zamkniętych, albo otwartych, a służących wyłącznie do przechowywania, przesuszania, oczyszczania, sortowania, brakowania, przeładowywania lub pakowania towarów, jak również do przechowywania przez przedsiębiorstwa przemysłowe: zapasowych maszyn, narzędzi, paliwa, surowców i materiałów, niezbędnych do produkcji, jako też wyrobów, przez te przedsiębiorstwa wytwarzanych, tudzież zapasów żywności lub odzieży i t. p. produktów do zaopatrywania własnych robotników, o ile to zaopatrywanie nie jest obliczone na zysk przedsiębiorcy i tem samem nie posiada charakteru przedsiębiorstwa handlowego.

Ceny świadectw przemysłowych.

Art. 23.

(1) Ceny świadectw przemysłowych zależą od kategorii, do której przedsiębiorstwo lub zajęcie zostało zaliczone, jak również od klasy miejscowości, w której wykonywa się przedsiębiorstwo lub zajęcie.

(2) Podział miejscowości na klasy oraz przedsiębiorstw i zajęć na kategorie tudzież ceny świadectw przemysłowych zawiera taryfa, załączona do niniejszego artykułu.

(3) Za karty rejestracyjne na oddzielne składy (art. 22), utrzymywane przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, uiszcza się osobną stałą opłatą w wysokości dziesięciu złotych za każdą kartę.

Art. 24.

(1) W tych wypadkach, gdy w jednym zakładzie handlowym jest prowadzony handel mieszany (np. hurtowy i detaliczny łącznie) lub gdy w jednym zakładzie przemysłowym są wykonywane różne, związane z sobą, gałęzie fabrykacji, — zakład taki winien być zaopatrzony w świadectwo przemysłowe kategorii najwyższej pod względem rodzaju handlu, względnie przemysłu.

(2) Jeżeli zaś dla każdej gałęzi fabrykacji należałoby wykupić świadectwo przemysłowe według ilości robotników, a cena tego świadectwa byłaby niższa od tej, jakaby przypadła według ogólnej ilości robotników, zatrudnionych w zakładzie, — to świadectwo należy opłacić według ogólnej ilości robotników, nie przyjmując pod uwagę różnicy fabrykacji.

Art. 25.

Dla przedsiębiorstwa lub zajęcia, wykonywanego w kilku miejscowościach, zaliczonych do różnych klas, nabywa się świadectwa przemysłowe według ceny, odpowiadającej miejscowości, zaliczonej do najwyższej klasy.

Art. 26.

(1) Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu przysługuje prawo przeniesienia poszczególnych miejscowości z wyższej klasy do niższej lub odwrotnie, jeśli w tych miejscowościach zostanie stwierdzony upadek, względnie rozwój, handlu i przemysłu. Rozporządzenia w tym przedmiocie uzyskują moc obowiązującą z dniem 1 stycznia roku następnego po ich ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Ministrowi Skarbu przysługuje również prawo zaliczania do odpowiednich kategorii takich przedsiębiorstw, które nie mogłyby być objęte taryfą, załączoną do art. 23.

Nabywanie świadectw przemysłowych.

Art. 27.

(1) Świadectwa przemysłowe, tudzież karty rejestracyjne winny być nabywane w miesiącach listopadzie i grudniu, poprzedzających rok podatkowy.

(2) Cenę świadectwa przemysłowego, względnie opłatę za karty rejestracyjne, uiszcza się w pełnej kwocie za cały rok podatkowy zgóry.

Art. 28.

(1) Dla zakładów handlowych i przemysłowych, dla innych przedsiębiorstw, na zysk obliczonych, tudzież dla osobistych zajęć przemysłowych, które rozpoczynają swą działalność w ciągu roku podatkowego, należy nabyć przed rozpoczęciem działalności: świadectwo roczne (art. 27 ust. 2), o ile działalność rozpoczyna się przed 1 lipca, świadectwo półroczne (za połowę ceny taryfowej), o ile działalność rozpoczyna się dopiero od 1 lipca lub po tym terminie.

(2) Ważność powyższych świadectw upływa w każdym razie z końcem roku podatkowego.

(3) Postanowienia ustępów (1) i (2) niniejszego artykułu stosuje się również analogicznie do kart rejestracyjnych na składy, powstałe w ciągu roku podatkowego.

Art. 29.

(1) Dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, wykonywanych sezonowo w miejscowościach klimatycznych i leczniczych, mogą być nabywane półroczne świadectwa przemysłowe nawet przed 1 lipca, lecz ważność takich świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu.

(2) Izdom skarbowym służy prawo zastosowania niniejszego artykułu do przedsiębiorstw o charakterze sezonowym, wykonywanych i w innych miejscowościach.

Art. 30.

(1) Dla robót i dostaw, wykonywanych jako samoistne przedsiębiorstwa, nabywa się roczne, względnie półroczne, świadectwa przemysłowe—zależnie od tego, w jakim półroczu roku podatkowego rozpoczęto wykonywanie tych przedsiębiorstw.

(2) O ile wykonywanie umowy, roboty, względnie dostawy, trwa dłużej, niż jeden rok,—należy nabywać corocznie, odpowiednio do taryfy, świadectwo przemysłowe.

Art. 31.

(1) Jeżeli przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego zajdą w przedsiębiorstwie

zmiany, uzasadniające zaliczenie go do wyższej kategorii, lub jeżeli przedsiębiorstwo zostanie przeniesione do miejscowości klasy wyższej,—winna nastąpić dopłata do ceny pierwotnie wykupionego świadectwa przemysłowego.

(2) Dopłatę pobiera się: w stosunku rocznym, gdy wspomniane zmiany zajdą przed 1 lipca roku podatkowego, w stosunku zaś półrocznym, o ile zajdą one dopiero, poczynając od 1 lipca tegoż roku.

Art. 32.

(1) Jeżeli przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego zajdzie zmiana co do osoby przedsiębiorcy lub co do miejsca wykonywania przedsiębiorstwa, to należy o zaszłej zmianie — najpóźniej w ciągu miesiąca — zawiadomić właściwe władze podatkowe I instancji celem uzyskania odpowiedniej adnotacji na świadectwie, a to pod rygorem jego nieważności.

(2) Adnotacji o zaszłej zmianie w osobie przedsiębiorcy dokonywa się pod warunkiem uiszczenia zaległości podatku przemysłowego, obciążających przedsiębiorstwo.

(3) Postanowienie niniejszego artykułu stosuje się analogicznie do kart rejestracyjnych na oddzielne składy.

Art. 33.

Świadectwa do osobistych zajęć przemysłowych nie mogą być odstępowane innym osobom.

Art. 34.

(1) Świadectwa przemysłowe oraz karty rejestracyjne na oddzielne składy winny być umieszczane w zakładach, względnie w składach, na widocznym miejscu i stale się tam znajdować.

(2) Zakłady handlowe i przemysłowe oraz oddzielne składy winny być zaopatrzone w znaki (szlady), umieszczone w miejscach widocznych.

Art. 35.

(1) W razie zagubienia świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej przedsiębiorca jest obowiązany wnieść prośbę do właściwego urzędu skarbowego o wydanie zaświadczenia, stwierdzającego, że na prowadzone przedsiębiorstwo (zajęcie, skład) zostało nabyte świadectwo przemysłowe (karta rejestracyjna).

(2) Zaświadczenie wydaje urząd skarbowy po uprzednim zbadaniu sprawy.

Rozdział III.**ZALICZKI NA PODATEK OD OBROTU.**

Art. 36.

(1) Przedsiębiorstwa handlowe kategorii I i II świadectw przemysłowych i przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, jak również spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnie, a nadto inne przedsiębiorstwa, które obowiązane są do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, — winny po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, najpóźniej do dnia 25 następnego miesiąca, wpłacić zaliczkę na podatek przemysłowy (art. 7) — w wysokości po-

datku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym miesiącu.

(2) Pozostali płatnicy, prowadzący prawidłowe księgi handlowe, obowiązani są do wpłacania zaliczek na podatek przemysłowy (art. 7)—w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym kwartale, w terminie do dnia 25 następnego miesiąca po upływie kwartału.

(3) Płatnicy, nieprowadzący prawidłowych ksiąg handlowych, winni wpłacić zaliczkę na podatek—w wysokości co najmniej 1/5 kwoty podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy, w następujących terminach: do 15 czerwca — za I kwartał, do 15 sierpnia — za II kwartał, do 15 października—za III kwartał oraz do 15 lutego następnego roku — za IV kwartał.

(4) Przedsiębiorstwa nowopowstałe, nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych, obowiązane są do opłacania kwartalnych zaliczek w wysokości, ustalonej przez właściwą władzę skarbową. Postanowienie o wysokości zaliczki wydaje władza skarbo- wa po upływie trzech miesięcy od daty uruchomienia przedsiębiorstwa, po uprzednim zbadaniu wysokości osiąganych przez przedsiębiorstwo obrotów. Zaliczki te płatne są: za kwartał kalendarzowy, w którym uruchomiono przedsiębiorstwo, — w terminie dni 30 od daty doręczenia postanowienia, za następne zaś kwartały kalendarzowe — w terminach, przewidzianych w ust. (3).

(5) Niewpłacone w terminach, wyżej wskazanych, kwoty zaliczek uważa się za zaległości podatkowe, podlegające przymusowemu ściągnięciu.

Ustalanie obrotów.

Art. 37.

(1) Minister Skarbu władny jest pobierać od drobnych przedsiębiorstw podatek przemysłowy w formie ryczałtu, bez ustalania sum obrotu w każdym poszczególnym przypadku. Sposób ryczałtowania podatku, przepisy wymiarowe, poborowe i odwoławcze oraz terminy płatności ustala rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia od poszczególnych rodzajów towarów scalonego podatku przemysłowego od wszelkich faz i rodzajów obrotów. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych, określi—zgodnie ze stawkami, przewidzianymi w ustawie niniejszej,—wysokość scalonego podatku przemysłowego, przepisy wymiarowe, poborowe i odwoławcze, terminy płatności scalonego podatku, władze, powołane do wymiaru i poboru podatku, osoby, obowiązane do płacenia podatku, oraz odpowiedzialność za podatek, przyczem w razie poboru tego podatku na granicy lub przez władze celne stawki podatku scalonego mogą być przeliczone na jednostkę wagi lub od sztuki.

Termin uiszczenia podatku.

Art. 38.

Podatek przemysłowy należy płacić do 15 maja roku, bezpośrednio następującego po roku podatkowym.

Rozdział IV.

ZALEGŁOŚCI, ZWROTY I ULGI.

Art. 39.

(1) W gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uzasadnienie wypadkach Ministrowi Skarbu przysługuje prawo całkowitego lub częściowego zwalniania od podatku, odraczania i rozkładania na raty jako też częściowego lub całkowitego umarzania zaległych kwot podatku oraz kar pieniężnych tudzież odsetek za odroczenie i kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych, jak również darowania skutków niedotrzymania wszelkich, przewidzianych w niniejszej ustawie, terminów. O ile chodzi o stosowanie powyższego przepisu do zarządzeń o charakterze ogólnym, — zarządzenia te wydaje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

(2) Ministrowi Skarbu służy prawo przeniesienia powyższych uprawnień na izby skarbowe.

(3) Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a odnośnie produktów wiejskich — w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w wypadkach stwierdzonej potrzeby gospodarczej służy prawo:

1) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów eksportowych, o ile nie są zwolnione od podatku na mocy art. 3 p. 15 ustawy, oraz wszelkiego rodzaju obrotów komisantów z transakcyj eksportowych w wypadkach, w których pobór tego podatku okazałby się przeszkodą dla rozwoju eksportu;

2) udzielania eksporterom bonifikacji podatku, uiszczanego od obrotów, pochodzących z dostawy części składowych oraz materiałów pomocniczych i innych, użytych do wytworzenia wywiezionych za granicę towarów;

3) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów ze sprzedaży na rachunek osób, nieopłacających podatku przemysłowego (art. 5 p. 5);

4) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku od obrotu, przypadającego w myśl art. 5 p. 5 od prowizji i innych wynagrodzeń, uzyskanych przez wspólne biura sprzedaży przedsiębiorstw przemysłowych;

5) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku przemysłowego od obrotu transakcyj kupna-sprzedaży, a dokonywanych na towarowych giełdach krajowych, udowodnionych prawidłowymi księgami handlowymi i kartami umów giełdowych, spisanymi przez przysięgłych maklerów giełdowych;

6) zwalniania przedsiębiorstw żeglugi od podatku przemysłowego od obrotu z tytułu przewozu towarów;

7) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów firm krajowych, osiągniętych z transakcyj, zawartych z firmami, posiadającymi swą siedzibę na terenie W. M. Gdańska;

8) zwracania przy eksporcie podatku, uiszczanego jednorazowo w formie scalonej;

9) zwalniania instytucyj samorządu rolniczego oraz organizacyj społeczno-rolniczych, trudniących się pośrednictwem w obrocie produktów rolnych,

w przypadku, gdy powstałe stąd zyski przeznaczone są na cele społeczne lub zawodowe.

Art. 40.

(1) Spółdzielnie, działające na podstawie ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495) a należące do związków rewizyjnych w rozumieniu art. 68 i 70 tejże ustawy, jeżeli statutowo i faktycznie działają wyłącznie wśród swych członków lub jeżeli rozszerzają wprawdzie działalność swą i na osoby, nie będące członkami, lecz przypadające na nieczłonków nadpłaty i zwroty przelewają w całości do funduszów, nie podlegających według ustawy o spółdzielniach lub statutu podziałowi między członkami,—korzystają z ulg następujących:

1) zwalnia się od podatku przemysłowego spółdzielnie mieszkaniowe dla budowy nowych domów, spółdzielnie dla wykonywania robót wyłącznie siłami członków (spółdzielnie pracy), o ile narzędzia i maszyny nie są własnością spółdzielni, względnie jej członków, oraz spółdzielcze instytucje drobnego kredytu;

2) w spółdzielniach kredytowych (art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowem; Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321) zwalnia się od podatku przemysłowego od obrotu sumę pobranych i należnych procentów od wkładów członków i pożyczek, udzielonych członkom, oraz od sum, lokowanych w związkowych centralach finansowych;

3) w innych spółdzielniach zwalnia się od opodatkowania obrót w rozumieniu art. 5 niniejszej ustawy, dokonany z członkami lub przypadający na członków, o ile członkowie są dostawcami spółdzielni, sprzedających produkty gospodarstwa wiejskiego, względnie przerabiających produkty hodowli i len lub też przerabiających inne płody rolne, o ile sposób przeróbki nie ma charakteru fabrycznego lub o ile spółdzielnie te wykupują świadectwa przemysłowe VI, VII lub VIII kategorii dla przedsiębiorstw przemysłowych.

(2) Obrót spółdzielni wojskowych, osiągnięty w obrębie koszar, uważa się za obrót, dokonany z członkami.

(3) Do Centralnej Kasy Spółek Rolniczych (dekrety z dnia 8 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 212 i 213) mają zastosowanie ulgi, przewidziane w p. 2 niniejszego artykułu.

(4) Warunek należenia do związku rewizyjnego nie dotyczy spółdzielni, zorganizowanych w myśl art. 70 wyżej powołanej ustawy o spółdzielniach a posiadających przyznane im przez Ministra Skarbu prawo rewizji.

(5) Upoważnia się izby skarbowe do zezwalania związkom rewizyjnym, wymienionym w art. 68 i 70 ustawy o spółdzielniach, na składanie deklaracji, zeznań o obrocie w imieniu spółdzielni, do tych związków należących, oraz na uiszczanie podatku przemysłowego, przypadającego od spółdzielni związkowych.

Rozdział V.
POSTANOWIENIA KARNE.

Art. 41.

Winni uszczuplenia należności z tytułu podatku, o którym mowa w art. 37 ust. (3) oraz w art. 45 niniejszej ustawy, o ile podatki te będą pobierane na granicy, względnie przez władze celne,—ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej uszczuplenia, względnie narażonej na uszczuplenie, należności podatkowej. Poza to mają w tym przypadku zastosowanie postanowienia ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355), przewidziane dla przestępstw, polegających na naruszeniu przepisów w sprawach, wymienionych w art. 1 p. 1 i 12 ustawy karnej skarbowej oraz w postanowieniach części drugiej tejże ustawy.

Rozdział VI.

OPODATKOWANIE HANDLU I PRZEMYSŁU NA RZECZ ZWIĄZKÓW SAMORZĄDOWYCH I INNYCH KORPORACYJ.

Art. 42.

(1) Związki samorządu terytorjalnego otrzymują udział w państwowym podatku przemysłowym od obrotu w wysokości 17% wpływów z tego podatku.

(2) Nadto związkom samorządowym przysługuje prawo pobierania od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć dodatku do wysokości 30% pobieranej na rzecz Skarbu Państwa ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

(3) Wpływy z odsetek, pobranych od zaległości w państwowym podatku przemysłowym, przypadają w całości na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 43.

(1) Na rzecz izb handlowych i przemysłowych, izb rzemieślniczych, związków stowarzyszeń przemysłowych i rękodzielniczych, spełniających funkcje izb handlowo-przemysłowych lub rękodzielniczych, wreszcie szkół zawodowych, mających prawo publiczności a utrzymywanych tak przez publiczne, jak i przez inne związki i stowarzyszenia kupców, przemysłowców i rzemieślników, oraz, przez nieobliczone na zysk stowarzyszenia, instytucje i fundacje, utworzone specjalnie dla utrzymywania uczelni zawodowych, wreszcie na rzecz burs terminatorskich, patronatów dla młodzieży rękodzielniczej i przemysłowej oraz zawodowych kursów przemysłowych dokształcających—ma być opodatkowany handel i przemysł oraz zajęcia przemysłowe:

a) na rzecz izb handlowych i przemysłowych, izb rzemieślniczych i instytucji zastępczych — do wysokości, nieprzekraczającej 15% ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, nabywanych w okręgu izby lub instytucji zastępczej;

b) na rzecz szkół zawodowych — do wysokości, nieprzekraczającej 25% tychże świadectw i kart.

(2) W granicach, wyżej zakreślonych, niezbędną wysokość obciążenia na rzecz izb handlowych tudzież izb rzemieślniczych—określa corocznie Minister

Przemysłu i Handlu na podstawie budżetów tych izb, wysokość zaś obciążenia na rzecz szkół zawodowych i innych instytucji, wymienionych w ust. (1) niniejszego artykułu, oraz podział tych sum ustala corocznie na podstawie budżetu tychże szkół i instytucji Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Przemysłu i Handlu, którzy swe uprawnienia pod tym względem mogą przelać na dyrektorów izb skarbowych, względnie kuratorów okręgów szkolnych.

(3) Podział winien być w ten sposób dokonany, by wpływy, zebrane w okręgu danej izby skarbowej, były w tymże okręgu użyte, z potrąceniem jednak 20% tych sum na pokrycie potrzeb wyższych uczelni zawodowych o charakterze społecznym, oraz 30%, które Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego rozdziela wedle swego uznania pomiędzy szkoły zawodowe o charakterze społecznym.

Rozdział VII. PRZEPISY KONCOWE.

Art. 44.

Izba skarbową może uwolnić od podatku przemysłowego te przedsiębiorstwa, których bezpośrednio zadaniem stanowi popieranie celów publicznych, dobroczynnych lub ogólnie użytecznych, jeżeli obrót tych przedsiębiorstw jest stosunkowo nieznaczny.

Art. 45.

(1) Od fabrykatów i półfabrykatów, wyprodukowanych przez przedsiębiorstwa, nieopłacające podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy, a przeznaczonych do dalszej sprzedaży, przeróbki lub użytku własnego na obszarze obowiązywania tejże ustawy, z wyjątkiem artykułów, w kraju niewyrobianych,—będzie pobierany jednorazowo podatek wyrównawczy. Do podatku tego nie mogą być pobierane żadne dodatkowe opłaty lub obciążenia na rzecz Państwa i związków publiczno-prawnych.

(2) Do uiszczenia powyższego podatku obowiązany jest odbiorca towaru lub jego nabywca bez względu na to, czy podlega podatkowi przemysłowemu w myśl niniejszej ustawy.

(3) Towary, wyprodukowane przez krajowe gospodarstwa i przedsiębiorstwa, wymienione w art. 2 i 3 niniejszej ustawy, wolne są od podatku, określonego w ustępie pierwszym niniejszego artykułu.

(4) Podatek będzie obliczany od zryczałtowanej wartości fabrykatów i półfabrykatów, ustalonej z przeliczeniem na wagę lub od sztuki.

(5) Rozporządzenia Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych ustala:

- a) listy fabrykatów i półfabrykatów, które podlegać będą podatkowi wyrównawczemu, przyczem listy te nie mogą być zmieniane częściej, aniżeli po 6 miesiącach, i winny być ogłaszane co najmniej na trzy miesiące przed wejściem ich w życie;
- b) wysokość należności z tytułu podatku wyrównawczego od poszczególnych towarów, umieszczonych na liście, obliczoną od zryczałtowanej wartości tych towarów z prze-

liczeniem na jednostkę wagi lub od sztuki i z uwzględnieniem w ustaleniu wysokości podatku ilości faz obrotu, przez jakieby dany towar oraz jego części składowe przeszły, gdyby towar był wyprodukowany przez przedsiębiorstwa, opłacające podatek przemysłowy w myśl niniejszej ustawy;

- c) przepisy wymiarowe, poborowe, terminy płatności podatku oraz władze, powołane do wymiaru i poboru podatku;
- d) odpowiedzialność za podatek;
- e) sposób zwrotu podatku w eksporcie i w re-eksportcie.

(6) Pobór podatku wyrównawczego od poszczególnych towarów wchodzi w życie równocześnie z wprowadzeniem od tychże towarów, wyprodukowanych na obszarze obowiązywania niniejszej ustawy, scalonego podatku przemysłowego od obrotu, który będzie pobierany jednorazowo za wszystkie późniejsze fazy obrotów.

(7) Towary, od których opłacony zostanie podatek wyrównawczy lub scalony podatek obrotowy, wolne będą od podatku przemysłowego od obrotu.

Art. 46.

Moc obowiązująca ustawy niniejszej rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej, nie wyłączając województwa śląskiego.

Art. 47.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Załącznik do art. 23.

TARYFA, ZAWIERAJĄCA PODZIAŁ MIEJSCOWOŚCI NA KLASY, A PRZEDSIĘBIORSTW I ZAJĘĆ NA KATEGORJE, TUDŻIEŻ CENY ŚWIADECTW PRZEMYSŁOWYCH.

CZĘŚĆ I.

Podział miejscowości na klasy.

A. M. st. Warszawa.

B. Klasa I: Miasta: Bydgoszcz, Chorzów, Katowice, Kraków, Lublin, Lwów, Łódź, Poznań, Sosnowiec.

C. Klasa II: Miasta: Biała (woj. krakowskie), Białystok, Bielsk, Borysław, Chrzanów, Czechowice, Częstochowa, Drohobycz, Dziedzice, Gniezno, Grodno, Grudziądz, Inowrocław, Jarosław, Jasioł, Kalisz, Kamienica, Kielce, Kołomyja, Krosno, Lipnik, Mysłów, Nowy Sącz, Pabjanice, Piotrków, Przemyśl, Pszczyna, Radom, Równe, Rzeszów, Siedlce, Stanisławów z Knihinem wsią i Knihinem kolonją, Strzyż, Tarnów, Tarnopol, Tarnowskie Góry, Tomaszów (woj. łódzkie), Toruń, Wilno, Włocławek, Zgierz.

Powiaty: będziński z wyjątkiem gmin: Łosień, Ożarówce i Wojkowice-Kościelne, drohobycki, katowicki, z wyłączeniem gmin: Kończyc, Makoszowych i Pawłowa, lwowski, świętochłowicki (woj. śląskie), gminy miejskie pow. poznańskiego, z wyjątkiem Staszewa, Pobiedzisk oraz Swarzędza i warszawski.

Gminy i obszary dworskie: Pszczyński Zamek, Radzionków.

D. Klasa III. Na obszarze Izb Skarbowych: Białostockiej: Miasta i miasteczka: Augustów, Łomża, Ostrów, Suwałki i Wołkowysk.

Powiat białostocki.

Brzeskiej: Miasta i miasteczka: Brześć, Kobryń, Luniniec, Pińsk, Prużany.

Kieleckiej: Miasta i miasteczka: Busk, Końskie, Miechów, Opatów, Opoczno, Ostrowiec, Sandomierz, Szydłowiec.

Powiaty: częstochowski z wyłączeniem osady Przyrów oraz gminy Złoty Potok, olkuski z wyłączeniem osady i gminy Zarnowiec, radomski, oraz gminy: Łosień, Ożarówice i Wojkowice - Kościelne pow. będzinińskiego.

Krakowskiej: Miasta i miasteczka: Andrychów, Bochnia, Dębica, Gorlice, Kęty, Limanowa, Mielec, Mysłenice, Nowy Targ, Oświęcim, Poronin, Rabka, Ropczyce, Szczawnica Wyżna, Szczawnica Niżna (pow. nowotarski), Wadowice, Wieliczka, Wilamowice, Zakopane, Żywiec z Zabłociem.

Powiaty: chrzanowski, gorlicki, krakowski, nowosądecki, oraz gminy: Helenów, Komorowice, Mikuszowice, powiatu bielskiego.

Lubelskiej: Miasta i miasteczka: Biała Podlaska, Chełm, Hrubieszów, Krasnystaw, Lubartów, Łuków, Międzyrzec, Puławy, Radzyń, Sokołów, Tomaszów, Węgrów, Włodawa, Zamość.

Powiat lubelski.

Lwowskiej: Miasta: Borszczów, Brody, Brzeżany, Buczacz, Czortków, Gródek Jagielloński, Jaryczów Nowy, Jaworów, Kamionka Strumiłowa, Łańcut, Mościska, Podhajce, Przemyślany, Przeworsk, Rawa Ruska, Rymanów, Sambor, Sanok, Sokal, Trembowla, Zaleszczyki, Złoczów, Żółkiew.

Powiaty: krośnieński z wyłączeniem miasteczka Dukli i rzeszowski z wyłączeniem Błażowej.

Łódzkiej: Miasta: Koło, Konin, Łęczyca, Ozorków, Radomsko, Turek, Wieluń, Zduńska Wola.

Powiaty: brzeziński, kaliski, łódzki.

Łuckiej: Miasta: Dubno, Kowel, Krzemieniec, Łuck, Ostrog, Sarny, Włodzimierz Wołyński, Zdobunowo.

Nowogródzkiej: Miasta i miasteczka: Baranowice, Lida, Nieśwież, Nowogródek, Słonim, Stołpce. Pomorskiej: Miasta: Brodnica, Chełmno, Chojnice, Działdowo, Gdynia, Gniew, Kartuzy, Kościerzyna, Sępólno, Starogard, Świecie, Tczew, Tuchola, Wąbrzeźno, Wejherowo.

Poznańskiej: Miasta: Chodzież, Czarnków, Goścyn, Grodzisk, Jarocin, Kępno, Koźmin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Międzychód, Mogilno, Nakło, Nowotomysk, Oborniki, Odolanów, Ostrów, Ostrzeszów, Pleszew, Pobiedzisk, Rawicz, Śmigiel, Śrem, Środa, Stęszew, Strzelno, Swarzędz, Szamotuły, Szubin, Węgrowiec, Wolsztyn, Września, Wyrzysk, Zbąszyń, Znin.

Powiat bydgoski i gminy wiejskie pow. poznańskiego.

Stanisławowskiej: Miasta: Dolina, Kałusz, Rohatyn, Sniatyn.

Warszawskiej Okręgowej: Miasta: Ciechanów, Ciechocinek, Góra Kalwarja, Grójec, Kałuszyn, Łowicz, Mława, Mińsk Mazowiecki, Płock, Płońsk, Pułtusk, Rawa, Radzymin, Sierpc, Skierniewice.

Powiaty: błoński, kutnowski, włocławski.

Wileńskiej: Miasta i miasteczka: Głębokie, Nowo-Wilejka, Oszmiana, Święciany, Troki.

Na obszarze województwa śląskiego: Miasta: Aleksandrowice, Bobrek, Cieszyn, Chybie, Golezów, Jasienica, Jaworze, Komorowice, Lubliniec, Mikołów, Mikuszowice, Olszówka Dolna, Skoczów, Stare Bielsko, Ustroń, Wapienica, Wodzisław, Żory.

Gminy i obszary dworskie: Kończycze, Ligota Pszczyńska, Łaziska Górne, Łaziska Średnie, Makoszowy, Murcki, Pawłów, Tychy.

Powiaty: rybnicki, tarnogórski, z wyłączeniem Tarnowskich Gór i Radzionkowa.

E. Klasa IV. Wszystkie inne miejscowości i powiaty.

U w a g a: Miasta i miasteczka, niewymienione osobno w powyższej klasyfikacji, zalicza się do tej samej klasy, do której zaliczono odnośny powiat.

CZĘŚĆ II.

Podział przedsiębiorstw na kategorie.

A. PRZEDSIĘBIORSTWA HANDLOWE.

1. Prowadzące handel towarowy (art. 5, p. 1).

Kategoria pierwsza.

Handel hurtowy, czyli zbyt wszelkiego rodzaju towarów przeważnie w większych ilościach (partjami), głównie kupcom i przemysłowcom.

Kategoria druga.

1) Handel detaliczny, czyli sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów w mniejszych ilościach, zarówno drobnym kupcom, jak i spożywcom.

2) Drobną sprzedaż (p. kategoria III) nawet wyłącznie spożywcom towarów, posiadających cechy produkcji wytworniejszej, jak to:

- a) kamieni szlachetnych, pereł i koralów prawdziwych, przedmiotów, wyrobionych w całości lub w części ze złota lub platyny, oraz wyrobów srebrnych z wyjątkiem drobnej biżuterji, oraz z wyjątkiem zegarków kieszonkowych w oprawie srebrnej;
- b) wyrobów z kości słoniowej, bursztynu, masy perłowej i szylkretu oraz artykułów toaletowych i galanteryjnych, których przeważną część składową stanowią: masa perłowa, szylkret, kość słoniowa, emalja i kamienie półszlachetne, jako też pozłacane lub posrebrzane metale i stopy;
- c) bronzów, majolik i platerowanych zastaw stołowych;
- d) wyrobu z kryształu i porcelany;
- e) antyków z wyjątkiem książek;
- f) mebli wyścielanych, rzeźbionych, politurowanych i woskowanych, oraz wytwornych mebli i trumien metalowych, pianin i fortepianów, dywanów, kołnierzy i gobelinów, portjer i tkanin meblowych;
- g) ekwipaży, rowerów, motocykli i samochodów;
- h) skór meblowych i galanteryjnych, skórzanym przyborów podróżnych, wyrobów siodlarskich i rymarskich, z wyjątkiem zwykłej uprząży dla sprzężaju roboczego; ubrań skórzanych, futer i ubiorów futrzanych,

z wyjątkiem zwykłych skór, kozuchów i czapek baranich, wykwintnego obuwia gładkiego, zamszowego, lakierowanego, oraz wykwintnego obuwia z tkanin;

- i) zagranicznych i krajowych towarów włóknistych, prócz krajowych towarów bawełnianych i półwełnianych oraz prócz samodzielnów i innych materiałów, używanych na ubiory ludowe;
  - j) ubiorów gotowych, prócz ludowych i robotniczych, używanych do pracy codziennej, bielizny jedwabnej i wełnianej oraz strojnej z cienkich materiałów, kapeluszy zagranicznych i strojnych kapeluszy damskich, parasoli i parasolek, krytych tkaniną jedwabną lub półjedwabną, tiulu jedwabnego, tkanin haftowanych i wyrobów dzianych jedwabnych;
  - k) win winogronowych, koniaków, wódek, likierów, kawioru, ostryg, homarów, pasztetów, łososi, turbot, jesiotrów, sielaw i t. p. wyszukanych towarów gastronomicznych.
- 3) Handel specjalny, nawet drobny, następującymi towarami:
- a) pachnidłami i kosmetyką;
  - b) dziełami sztuk plastycznych;
  - c) bronią;
  - d) aparatami fotograficznymi, przyborami optycznymi, chirurgicznymi, fizycznymi i t. p., armaturą elektryczną, przyborami do wodociągów i łazienek, kasami ogniotrwałymi, lustrami, wyrobami gumowymi i gutaperkowymi;
  - e) kawą i herbatą;
  - f) materiałami aptecznymi w stolicy oraz w miejscowościach pierwszej i drugiej klasy;
  - g) lakierami i farbami olejnymi;
  - h) obiciami papierowymi;
  - i) lampami;
  - j) przędzą i koronkami;
  - k) wszelkiego rodzaju silnikami i maszynami, w tej liczbie maszynami do szycia, do pisania, do rachowania oraz ich częściami składowymi.
- 4) Sprzedaż mięsa, połączona z wyrębem, odpowiadająca cechom, określonym w p. 1.

U w a g a: Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw przemysłowych II kategorii, mogą utrzymywać nieograniczoną ilość oddzielnych składów (art. 22) tylko w obrębie tej miejscowości, w której zakład się znajduje.

Kategoria trzecia.

1) Drobna sprzedaż, czyli sprzedaż wszelkich towarów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2 kategorii drugiej, wyłącznie spójwcom z zakładów, składających się z jednego pokoju.

Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw przemysłowych trzeciej kategorii, mogą zatrudniać prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny najwyżej jednego dorosłego najemnego subiekta handlowego i utrzymywać nie więcej niż dwa oddzielne składy (art. 22) przy zakładzie handlowym.

2) Zakłady handlu towarowego, należące do spółdzielni, bez względu na rodzaj prowadzonego handlu.

3) Sprzedaż mięsa, połączona z wyrębem, odpowiadająca warunkom, określonym w p. 1.

Kategoria czwarta.

(1) Drobna sprzedaż towarów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2 kategorii drugiej, wyłącznie spójwcom, dokonywana z niewielkich pomieszczeń, nie posiadających ani wyglądu, ani charakteru pokoju, oraz sprzedaż mięsa połączona z wyrębem, odpowiadająca powyższym warunkom.

(2) Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw czwartej kategorii, nie mogą utrzymywać oddzielnych składów (art. 22); w zakładach tych nie może być zatrudniony prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny żaden dorosły najemny subiekta handlowy.

Kategoria piąta.

(1) Handel wędrowny (domokrajny, art. 8 punkt 1).

1) Kategoria V-a handel rozwojny (art. 19 lit. b).

2) Kategoria V-b handel obnośny (art. 19 lit. a).

(2) W b. dzielnicy rosyjskiej świadectwa przemysłowe na handel wędrowny uprawniają w granicach obowiązujących w tym względzie przepisów administracyjnych do sprzedaży poza obrębem miast i miasteczek wszelkiego rodzaju towarów, z wyjątkiem towarów, wymienionych w punkcie 2 kategorii drugiej.

(3) W obrębie zaś miast i miasteczek dozwolony jest na tych samych zasadach tylko handel obnośny a to: artykułami spójwczymi, napojami chłodzącymi, wyrobami tytoniowymi i zapalkami tudzież gazetami i książkami.

(4) Do handlu wędrownego (art. 19), wykonywanego na obszarze b. dzielnicy austriackiej i pruskiej, mają zastosowanie przepisy, zawarte w odpowiednich ustawach przemysłowych, obowiązujących w tych dzielnicach.

II. Skup zawodowy (art. 5, punkt 1).

Skup w celu odprzedaży wewnątrz Państwa lub na wywóz zagranicę surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa oraz zwierząt domowych, drobiu tudzież innych towarów bez utrzymywania w tym celu zakładów handlowych.

Kategoria pierwsza.

Na sumę ponad pięćset tysięcy (500.000) złotych rocznie.

Kategoria druga.

Na sumę ponad sto tysięcy (100.000) do pięćset tysięcy (500.000) złotych rocznie.

Kategoria trzecia.

Na sumę ponad dwadzieścia tysięcy (20.000) złotych do stu tysięcy (100.000) złotych rocznie.

Kategoria czwarta.

(1) Na sumę do dwudziestu tysięcy (20.000) złotych.

(2) Przedsiębiorstwa skupu surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa oraz zwierząt domowych i drobiu mogą utrzymywać oddzielne składy:

1) w nieograniczonej ilości na obszarze całej Rzeczypospolitej, o ile nabyły świadectwa przemysłowe kategorii pierwszej;

2) nie więcej niż pięć składów w obrębie powiatu, w którym przedsiębiorca zamieszkuje, lub w granicach powiatów sąsiednich, o ile nabyto świadectwo drugiej kategorii;

3) nie więcej niż dwa składki w obrębie tej miejscowości, gdzie przedsiębiorca stale mieszka, o ile nabyto świadectwo trzeciej kategorii;

4) nie więcej niż jeden skład w tej miejscowości, gdzie przedsiębiorca stale mieszka, o ile nabyto świadectwo czwartej kategorii.

III. Instytucje kredytu krótkoterminowego (art. 5, punkt 2).

Kategoria pierwsza.

1) Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym ponad pięćset tysięcy złotych.

2) Domy bankowe.

Kategoria druga.

1) Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym ponad pięćdziesiąt tysięcy (50.000) do pięćset tysięcy (500.000) złotych.

2) Kantory wymiany i lombardy.

Kategoria trzecia.

Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym do pięćdziesięciu tysięcy (50.000) złotych.

Kategoria czwarta.

Zakłady kredytowe, należące do spółdzielni, bez względu na wysokość kapitału zakładowego.

IV. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe (art. 5, punkt 3).

Kategoria pierwsza.

Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, nie oparte na wzajemności.

Kategoria druga.

1) Oddziały przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, nie opartych na wzajemności.

2) Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, oparte na wzajemności, i ich oddziały.

V. Roboty i dostawy (art. 5, punkt 4).

Kategoria pierwsza.

Na sumę ponad czterysta tysięcy (400.000) złotych.

Kategoria druga.

Na sumę ponad osiemdziesiąt tysięcy (80.000) do czterystu tysięcy (400.000) złotych.

Kategoria trzecia.

Na sumę ponad dwadzieścia tysięcy (20.000) do osiemdziesięciu tysięcy (80.000) złotych.

Kategoria czwarta.

Na sumę do dwudziestu tysięcy (20.000) złotych.

VI. Przedsiębiorstwa pośrednictwa handlowego, ekspedycyjne i przewozowe (art. 5, punkt 5).

Kategoria pierwsza.

1) Przedsiębiorstwa komisowe, ekspedycyjne, przewozowe, oraz ekspedycyjno-przewozowe, utrzymujące oddziały.

2) Przedsiębiorstwa, przyjmujące towary na skład z wydawaniem na nie pożyczek, lub bez wydawania.

Kategoria druga.

1) Oddziały i filje przedsiębiorstw, wymienionych w punkcie 1 kategorii pierwszej.

2) Przedsiębiorstwa komisowe, ekspedycyjne i przewozowe, nie utrzymujące oddziałów i filij.

3) Biura techniczne.

4) Biura wywiadowcze, informacyjne, pogrzebowe i wszelkie biura pośrednictwa handlowego.

5) Biura pisania podań, zatrudniające więcej niż dwóch pracowników.

Kategoria trzecia.

1) Biura pisania podań, zatrudniające najwyżej dwóch pracowników.

2) Biura pośrednictwa pracy.

Kategoria czwarta.

Biura tłumaczeń i przepisywania na maszynie.

VII. Zakłady gastronomiczne: restauracyjne, cukiernie, kawiarnie i mleczarnie (art. 5, punkt 6).

Kategoria pierwsza.

Zakłady gastronomiczne ze sprzedażą lub nawet bez sprzedaży trunków, zatrudniające ponad 20 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

Kategoria druga.

1) Zakłady, zatrudniające ponad 10 do 20 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

2) Zakłady gastronomiczne z wyszynkiem trunków, zatrudniające nawet mniej niż 10 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

Kategoria trzecia.

Wszelkie inne mniejsze zakłady gastronomiczne i jadłodajnie — bez wyszynku trunków.

VIII. Sale bilardowe (art. 5, punkt 6).

Kategoria trzecia.

Sale bilardowe, utrzymywane oddzielnie od zakładów gastronomicznych.

IX. Zakłady dla sprzedaży napojów chłodzących (art. 5, punkt 6).

Kategoria czwarta.

Zakłady, sprzedające wyłącznie wodę selcerską, limonadę i t. p. napoje chłodzące.

X. Hotele, pokoje umeblowane, zajazdy, gospody i domy noclegowe (art. 5, punkt 6).

Kategoria pierwsza.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 100 pokoi (numerów).

Kategoria druga.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 20 do 100 pokoi.

Kategoria trzecia.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad sześć do 20 pokoi; zajazdy i gospody w miastach i miasteczkach, bez wyszynku trunków.

Kategoria czwarta.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 2 do 6 pokoi; zajazdy i gospody

w osadach wiejskich, bez wyszynku, oraz domy noclegowe.

XI. Pensjonaty — pokoje umeblowane ze stołowaniem (art. 5, punkt 6).

Kategoria pierwsza.

Pensjonaty, w których ilość wynajmowanych pokoiów przewyższa pięćdziesiąt.

Kategoria druga.

Pensjonaty, posiadające do wynajęcia ponad 12 do 50 pokoiów.

Kategoria trzecia.

Pensjonaty, posiadające do wynajęcia ponad 2 do 12 pokoiów.

XII. Księgarnie (art. 5, punkt 1).

Kategoria druga.

Księgarnie, zatrudniające ponad 5 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w księgarni pracujących.

Kategoria trzecia.

Wszystkie inne księgarnie.

XIII. Zakłady lecznicze (art. 5, punkt 6).

Kategoria druga.

Posiadające łóżek dla chorych ponad 10.

Kategoria trzecia.

Posiadające łóżek dla chorych do 10, oraz wszelkie zakłady lecznicze, przeznaczone wyłącznie dla chorych przychodnich (ambulatorja).

XIV. Apteki (art. 5, punkt 6).

Kategoria pierwsza.

Zatrudniające ponad 8 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w aptece pracujących.

Kategoria druga.

Zatrudniające ponad 3 do 8 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w aptece pracujących.

Kategoria trzecia.

Zatrudniające najwyżej trzy osoby, licząc w tem właściciela i członków rodziny, w aptece pracujących.

XV. Zakłady kąpielowe (art. 5, punkt 6).

Kategoria druga.

1) Łaźnie z oddzielnymi kabinami lub łazienki z ilością wanień ponad 20.

2) Kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin powyżej 40.

Kategoria trzecia.

1) Łaźnie ogólne i łazienki z ilością wanień do 20.

2) Kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin od 10 do 40.

Kategoria czwarta.

Kąpiele na wodach morskich i słodkich ogólne z ilością kabin poniżej 10.

XVI. Przedsiębiorstwa kinematograficzne (art. 5, punkt 6).

Kategoria pierwsza.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 500.

Kategoria druga.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 150 do 500.

Kategoria trzecia.

(1) Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób do 150.

(2) Wędrowne przedsiębiorstwa kinematograficzne winny nabywać świadectwa kategorii V-a przedsiębiorstw handlowych.

XVII. Przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale z zamkniętymi lub otwartymi scenami (art. 5, punkt 6).

Kategoria pierwsza.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartymi lub zamkniętymi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 750.

Kategoria druga.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartymi lub zamkniętymi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 300 do 750.

Kategoria trzecia.

(1) Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartymi lub zamkniętymi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób do 300.

(2) Wędrowne przedsiębiorstwa teatralne, wędrowne cyrki i inne wędrowne zespoły artystyczne winny nabywać świadectwa przemysłowe kategorii V-a przedsiębiorstw handlowych.

XVIII. Źródła naturalnych wód mineralnych (art. 5, punkt 6).

Kategoria druga.

Sprzedaż wód mineralnych ze źródeł.

Uwaga: Wszelkie inne przedsiębiorstwa, prowadzone przez zarządy zdrojowe (pensjonaty, kąpiele, ambulatorja), podlegają oddzielnemu opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

XIX. Wrotniska i ślizgawki (art. 5, punkt 6).

Kategoria trzecia.

Wszystkie przedsiębiorstwa tego rodzaju.

XX. Magle i maszyny do czesania wełny (art. 5, punkt 6).

Kategoria czwarta.

Utrzymywane jako oddzielne przedsiębiorstwa zarobkowe: magle i maszyny do czesania wełny.

XXI. Wydawnictwa utworów drukowanych.

Kategoria druga.

Wydawnictwa pism codziennych w stolicy i miejscowościach pierwszej klasy.

Kategoria trzecia.

Wydawnictwa pism codziennych w miejscowościach II, III i IV klasy, wydawnictwa innych utworów drukowanych bez względu na klasę miejscowości.

B. PRZEDSIĘBIORSTWA KOMUNIKACYJNE.

(1) I. Przedsiębiorstwa kolei żelaznych tak normalnych, jak i wąskotorowych, tudzież tramwajów oraz przedsiębiorstwa telefonów zalicza się do kategorii pierwszej przedsiębiorstw handlowych.

II. Główne zakłady przedsiębiorstw żeglugi zalicza się do kategorii drugiej przedsiębiorstw handlowych; inne zakłady tych przedsiębiorstw zalicza się do kategorii trzeciej przedsiębiorstw handlowych,

(2) Nadto od każdego statku uiszcza się opłatę za świadectwo przemysłowe w następującej wysokości:

- 1) statki parowe — według powierzchni ogrzewalnej kotłów parowych po 0,80 zł za jeden m² tej powierzchni;
- 2) statki motorowe — według siły motorów po 0,40 zł za każdą jednostkę siły (H. P.);
- 3) żaglowce metalowe — według powierzchni pokładu po 0,03 zł za jeden m² powierzchni pokładu;
- 4) żaglowce z drzewa z pokładem — według powierzchni pokładu po 0,03 zł za jeden m² tej powierzchni;
- 5) żaglowce z drzewa bez pokładu (berlinki) — według powierzchni, obliczonej przez pomnożenie długości żaglowca (berlinki) przez jego szerokość, po 0,01 zł za jeden m² tej powierzchni.

C. PRZEDSIĘBIORSTWA PRZEMYSŁOWE.

I. Kopalnie węgla kamiennego.

Kategoria pierwsza.

Produkujące ponad 2.000.000 ctn. m.

Kategoria druga.

Produkujące ponad 1.500.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategoria trzecia.

Produkujące ponad 500.000 do 1.500.000 ctn. m.

Kategoria czwarta.

Produkujące ponad 200.000 do 500.000 ctn. m.

Kategoria piąta.

Produkujące ponad 50.000 do 200.000 ctn. m.

Kategoria szósta.

Produkujące do 50.000 ctn. m.

II. Kopalnie rudy.

Kategoria pierwsza.

Produkujące ponad 2.500.000 ctn. m.

Kategoria druga.

Produkujące ponad 2.000.000 do 2.500.000 ctn. m.

Kategoria trzecia.

Produkujące ponad 1.000.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategoria czwarta.

Produkujące ponad 500.000 do 1.000.000 ctn. m.

Kategoria piąta.

Produkujące ponad 100.000 do 500.000 ctn. m.

Kategoria szósta.

Produkujące do 100.000 ctn. m.

III. Kopalnie ropy naftowej lub gazów ziemnych.

Kategoria pierwsza.

Produkujące ropy naftowej ponad 3.000.000 ctn. m.

Kategoria druga.

Produkujące ropy naftowej ponad 2.000.000 do 3.000.000 ctn. m.

Kategoria trzecia.

Produkujące ropy naftowej ponad 1.000.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategoria czwarta.

Produkujące ropy naftowej ponad 250.000 do 1.000.000 ctn. m.

Kategoria piąta.

Produkujące ropy naftowej ponad 100.000 do 250.000 ctn. m.

Kategoria szósta.

Produkujące ropy naftowej do 100.000 ctn. m.

U w a g a: Przy kopalniach, produkujących gazy ziemne, jeden metr sześcienny gazu liczy się za jeden kilogram ropy naftowej.

IV. Młyny mączne.

Kategoria pierwsza.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren przekracza 150 metrów.

Kategoria druga.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 100 do 150 metrów.

Kategoria trzecia.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 50 do 100 metrów.

Kategoria czwarta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 15 do 50 metrów.

Kategoria piąta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 8 do 15 metrów.

Kategoria szósta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 4 do 8 metrów.

Kategoria siódma.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 1½ do 4 metrów.

Kategoria ósma.

Wiatraki i inne młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren nie przekracza półtora metra.

U w a g a: O ile w młynach używane są do mielenia walce wyłącznie lub łącznie z żarnami, to 1 cm długości pary walców liczy się za trzy ctm średnicy pary żaren, a zespół trzech walców liczy się za dwie pary walców.

V. Gorzelnie.

Kategoria trzecia.

Produkujące ponad 900.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategoria czwarta.

Produkujące ponad 400.000 do 900.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategoria piąta.

Produkujące ponad 200.000 do 400.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategoria szósta.

Produkujące do 200.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

VI. Browary.

Kategoria pierwsza.

Wyrabiające ponad 60.000 hektol. gorącej brzożki.

Kategoria druga.

Wyrabiające ponad 30.000 do 60.000 hektol. gorącej brzezki.

Kategoria trzecia.

Wyrabiające ponad 18.000 do 30.000 hektol. gorącej brzezki.

Kategoria czwarta.

Wyrabiające ponad 6.000 do 18.000 hektol. gorącej brzezki.

Kategoria piąta.

Wyrabiające ponad 2.000 do 6.000 hektol. gorącej brzezki.

Kategoria szósta.

Wyrabiające do 2.000 hektol. gorącej brzezki.

VII. Cukrownie.

Kategoria pierwsza.

Produkujące ponad 30.000 ctn. m. kryształu.

Kategoria druga.

Produkujące ponad 20.000 do 30.000 ctn. m. kryształu.

Kategoria trzecia.

Produkujące ponad 10.000 do 20.000 ctn. m. kryształu.

Kategoria czwarta.

Produkujące do 10.000 ctn. m. kryształu.

VIII. Olejarnie parowe.

Kategoria pierwsza.

Posiadające ponad 20 czynnych pras.

Kategoria druga.

Posiadające ponad 13 do 20 czynnych pras.

Kategoria trzecia.

Posiadające ponad 7 do 13 czynnych pras.

Kategoria czwarta.

Posiadające do 7 czynnych pras.

IX. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze.

Kategoria pierwsza.

Wyrabiające ponad 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria druga.

Wyrabiające ponad 3.000 do 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria trzecia.

Wyrabiające ponad 1.200 do 3.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria czwarta.

Wyrabiające ponad 400 do 1.200 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria piąta.

Wyrabiające do 400 ctn. m. drożdży prasowanych.

X. Fabryki drożdży prasowanych.

Kategoria druga.

Wyrabiające ponad 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria trzecia.

Wyrabiające ponad 2.000 do 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria czwarta.

Wyrabiające ponad 600 do 2.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria piąta.

Wyrabiające ponad 200 do 600 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategoria szósta.

Wyrabiające do 200 ctn. m. drożdży prasowanych.

XI. Fabryki wódek.

Kategoria pierwsza.

Produkujące ponad 12.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategoria druga.

Produkujące ponad 8.000 do 12.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategoria trzecia.

Produkujące ponad 4.000 do 8.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategoria czwarta.

Produkujące ponad 1.000 do 4.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategoria piąta.

Produkujące do 1.000 hektol. wyrobów wódczanych.

XII. Rektyfikacja okowity.

Kategoria druga.

Produkujące ponad 2.400.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategoria trzecia.

Produkujące ponad 1.200.000 do 2.400.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategoria czwarta.

Produkujące ponad 350.000 do 1.200.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategoria piąta.

Produkujące do 350.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

XIII. Rafinerje cukru.

Kategoria pierwsza.

Produkujące ponad 30.000 ctn. m. rafinady.

Kategoria druga.

Produkujące ponad 20.000 do 30.000 ctn. m. rafinady.

Kategoria trzecia.

Produkujące do 20.000 ctn. m. rafinady.

XIV. Miodosytnie, zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politurę.

Kategoria pierwsza.

Zatrudniające ponad 1.000 robotników.

Kategoria druga.

Zatrudniające ponad 500 do 1.000 robotników.

Kategoria trzecia.

Zatrudniające ponad 200 do 500 robotników.

Kategoria czwarta.

Zatrudniające ponad 50 do 200 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 25 do 200 robotników.

Kategoria piąta.

Zatrudniające ponad 15 do 20 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 10 do 20 robotników.

Kategoria szósta.

Wszystkie inne tego rodzaju zakłady.

XV. Fabryki zapalek.**Kategoria trzecia.**

Zatrudniające powyżej 500 robotników.

Kategoria czwarta.

Zatrudniające przy fabrykacji ręcznej ponad 200 do 500 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 100 do 500 robotników.

Kategoria piąta.

Zatrudniające przy fabrykacji ręcznej do 200 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — do 100 robotników.

XVI. Przedsiębiorstwa wodociągowe, gazownie, elektrownie.

Kategoria trzecia.

Wszystkie tego rodzaju zakłady.

XVII. Przedsiębiorstwa wykonywania filmów dla kinematografów.

Kategoria trzecia.

Wszystkie przedsiębiorstwa tego rodzaju.

XVIII. Przędzalnie, blicharnie, farbiarnie i apretury, walcownie żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i brązu; zakłady wytapiania tłuszczów, fabryki ekstraktów z tłuszczów i olejów, margaryny, mydła, stearyny oraz garbarnie, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych, aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, rafinerji nafty, olejów mineralnych, gazoliny i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i ceryzyny.

Kategoria pierwsza.

Zatrudniające ponad 500 robotników.

Kategoria druga.

Zatrudniające ponad 200 do 500 robotników.

Kategoria trzecia.

Zatrudniające ponad 100 do 200 robotników.

Kategoria czwarta.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 50 do 100;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 25 do 100.

Kategoria piąta.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 50;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25.

Kategoria szósta.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 9 do 15;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 7 do 10.

Kategoria siódma.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 4 do 9;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 4 do 7.

Kategoria ósma.

Zatrudniające robotników tak przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicz-

nych od 1 do 4, licząc w tem właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny, zatrudnionych w przedsiębiorstwie.

XIX. Wszelkie przedsiębiorstwa przemysłowe, nie wymienione w poprzednich ustępach, tudzież zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo i furmaństwo.

Kategoria pierwsza.

Zatrudniające robotników ponad 1.000.

Kategoria druga.

Zatrudniające robotników ponad 500 do 1.000.

Kategoria trzecia.

Zatrudniające robotników ponad 200 do 500.

Kategoria czwarta.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 50 do 200;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 25 do 200.

Kategoria piąta.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 50;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25.

Kategoria szósta.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 9 do 15;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 7 do 10.

Kategoria siódma.

Zatrudniające robotników:

- a) przy fabrykacji ręcznej ponad 4 do 9;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 4 do 7.

Kategoria ósma.

Zatrudniające robotników tak przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych od 1 do 4, licząc w tem właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny, zatrudnionych w przedsiębiorstwie.

CZĘŚĆ III.**Ceny świadectw przemysłowych.
A. Dla przedsiębiorstw handlowych.**

Kategoria		We wszystkich miejscowościach	W miejscowościach klasy			
			W Warszawie	I	II	III
		z ł o t y c h				
I	Dla zakładów handlowych.	2.000	—	—	—	—
II	Dla zakładów handlowych.	—	400	330	270	200 130
III	Dla zakładów handlowych.	—	80	65	50	40 25
IV	Dla zakładów handlowych.	—	30	25	20	15 10
V-a	Dla handlu rozwożnego.	50	—	—	—	—
V-b	Dla handlu obnośnego.	15	—	—	—	—

B. Dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Kategoria		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	W miejscowościach klasy			
				I	II	III	IV
				z ł o t y c h			
I	.....	6.000	—	—	—	—	—
II	.....	4.000	—	—	—	—	—
III	.....	2.000	—	—	—	—	—
IV	.....	600	—	—	—	—	—
V	.....	200	—	—	—	—	—
VI	.....	—	120	100	80	60	40
VII	.....	—	60	50	40	30	20
VIII	.....	—	15	12	10	6	4

C. Dla handlu jarmarcznego.

	Dla handlu hurtowego	Dla handlu detalicznego
	z ł o t y c h	
Na jarmarkach, trwających ponad 21 dni	250	70
Na jarmarkach, trwających ponad 7 dni do 21 dni	125	35
Na jarmarkach, trwających ponad 3 dni do 7 dni	100	25

D. Dla zajęć przemysłowych.

Kategoria	Oznaczenie zajęcia przemysłowego	Cena w złotych
I	Ekspedytorzy, nie utrzymujący oddzielnych biur i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście z polecenia osób trzecich cleniem w urzędach celnych towarów, wysyłanych zagranicę lub otrzymywanych z zagranicy: 1) przy urzędach celnych, znajdujących się przy głównych liniach kolei żelaznych . . . . . 2) przy urzędach celnych, znajdujących się przy bocznych liniach kolei żelaznych . . . . . 3) przy urzędach celnych, nie położonych przy liniach kolejowych	400 300 250
II	a) Pośrednicy giełdowi (maklerzy): 1) na giełdzie warszawskiej . . . . . 2) na innych giełdach . . . . . b) Wszelkiego rodzaju inni pośrednicy handlowi: 1) w Warszawie i w miejscowościach I klasy . . . . . 2) w miejscowościach II klasy . . . . . 3) w miejscowościach III i IV klasy	400 250 150 100 30
III	Inspektorzy i agenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, przewozowych, komunikacyjnych oraz instytucji kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania biur: 1) w Warszawie i w miejscowościach I klasy . . . . . 2) w miejscowościach II klasy . . . . . 3) w miejscowościach III i IV klasy	50 40 20
IV	Pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie)	100